

společným nákladem se žalovanou provéstí zeměměřičem rozdělení nemovitosti zapsané ve vl. čís. 207, jak právě uvedeno, a vyhotovení příslušných a potřebných geometrických nákresů, není nic jiného než žádostí, že žalovaná jest povinna ve smyslu ústní dohody Žofii Š-ové postoupiti vlastnictví k ideální čtvrtině vl. čís. 76 a trpěti, aby vl. čís. 207 byla fysicky rozdělena podle úmluvy stran. Žalobkyně tedy nic jiného nežádají než to, co bylo mezi stranami dohodnuto smlouvou. Procesní soud proto věc nesprávně posoudil, má-li za to, že žalobní žádost nevyhovuje ústní dohodě sporných stran a neprávem žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Pokud jde o přípustnost žalobního petitu, odvolací soud správně usoudil, že po právní stránce není závady, by mohl býti vzat za podklad soudního projednání a rozhodnutí. Petit neobsahuje v sobě rozporu, není nezákonný, nelogický ani neurčitý, a nelze pochybovati, že na základě rozsudku a plánu o geometrickém rozdělení pozemků, který bude k němu připojen, bude možno provéstí nejenom fysické rozdělení společných nemovitostí, o něž tu jde, nýbrž, že na základě rozsudku a potřebných plánů, jež pořízeny budou během případné exekuce, může býti věc provedena také v pozemkových knihách. Není tedy závady ani s hlediska § 226 c. ř. s. nebo § 7 ex. ř. a pokud jde o pořízení plánů a vyměření geometrem, jeho volbou a poučením, jakož i v knihovním zápisu, ukazují exekučnímu soudu cestu §§ 353 a 350 ex. ř. Jinak je tomu, pokud jde o otázku, je-li žalobní nárok po stránce věcné opodstatněn. Odvolací soud vyřizuje odvolání žalobkyně opřené o jediný uplatňovaný důvod právní mylnosti převzal ve smyslu § 498 c. ř. s. všechna skutková zjištění učiněná procesním soudem prvé stolice pouze na základě mylného předpokladu, že prý jim nebylo odporováno. Postrádají proto právní vývody odvolacího soudu opřené o toto nesprávně převzaté skutkové zjištění podkladu. Bylo proto napadený rozsudek ve smyslu § 510, odst. 1 c. ř. s. zrušiti.

Čís. 15534.

K pojmu hrubého nevděku podle § 948 obč. zák.

Urážlivé výroky obdarovaného pronesené v rozčilení proti dárci neodůvodňují »hrubý nevděk«, jestliže byly dárce vyvolány.

(Rozh. ze dne 23. října 1936, R I 835/36.)

Žalobkyně tvrdí, že žalovaná ji hrubě urážlivými výroky urazila, domáhá se určení, že odvolání daru žalované poskytnutého podle § 948 obč. zák. pro hrubý nevděk jest po právu a že žalovaná jest povinna dar jí vrátiti. P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uložil

prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. **D ů v o d y:** Procesní soud se domnívá, že urážlivé výroky proti žalobkyni nelze považovati za ublížení na cti, pro něž by bylo lze zakročiti proti pachateli podle trestního zákona. V tom je však na omylu. Výroky uvedené samy o sobě jsou velmi hrubé a urážlivé a jistě podle trestního zákona stíhatelné. Přistupuje k tomu ještě to, že byly proneseny proti matce po případě o ní vlastní dcerou. Nelze proto o tom pochybovati, že jsou hrubým nevděkem k ní. Je tedy odvolání daru žalované zcela oprávněno.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Nelze považovati za hrubý nevděk ve smyslu § 948 obč. zák., jestliže obdarovaný v rozčilení, jsa dárce vyprovokován, pronese urážlivé výroky proti němu; jinak by dárce měl vždy možnost, když později lituje, že dar učinil, vyprovokováním obdarovaného dosíci odvolání daru, což by se přičilo duchu ustanovení § 948 obč. zák. Podstatný znak hrubého nevděku netvoří ani zlý úmysl; jde tu o pojem hrubého nevděku ve smyslu civilněprávním a záleží vždy na subjektivní stránce chování se obdarovaného (srovnej rozh. býv. nejv. soudu ve Vídni Gl. II. n. ř. 1127, 3900, Dr. Klang, Komentář k obč. zák. z r. 1934, str. 635, odst. 1 a 3 k § 948 obč. zák., Randa). Napadený rozsudek převzal některá zjištění soudu I. stolice stran pronesených urážek, avšak nehlédl k tomu, za jakých okolností byly proneseny a zda byly vyprovokovány, jak tvrdila žalovaná, a nezabýval se výtkami žalované uplatňovanými v odvolacím sdělení o věrohodnosti a rozhodnosti výpovědí svědeckých. Vše to stěžovatelka právem vytýká. Bylo proto napadené usnesení podle § 527 c. ř. s. zrušeno.

Čís. 15535.

Nežalovatelnost výtěžku získaného prodejem cenných papírů odevzaných bance při provádění diferenčních obchodů.

(Rozh. ze dne 23. října 1936, Rv I 2730/34.)

Žalobkyně se domáhá výtěžku z prodeje korunové renty nominální hodnoty 32.800 Kč a opírá svůj nárok o to, že dala ony cenné papíry žalované jenom do zástavy a nikoli na zaplacení pohledávky vzniklé žalované proti žalobkyni z provádění diferenčních obchodů a že žalovaná nebyla oprávněna uspokojiti se prodejem oněch papírů, a to tím méně, že se žalobkyně proti jejich prodání ohrazovala. **N i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Žalobkyně je názoru, že zástava nemohla býti realizována a výtěžku nemohlo býti použito na zaplacení debetního salda, ježto pohledávka vzešla z diferenčních obchodů. Nemůže se však odvolati na žádné ustanovení zákonné, kterým by mohla svoje stanovisko odůvodniti. Kdyby banka